

tet til visse økonomiske Betingelser. Den kirkelige Valgret kan, i Følge Sagens egen Natur, ikke blive afhængig af slige Vilkaar som egen Arne og Skatteydelse. I Sognemenighedens Sager kan der kun spørges om en vis Alder samt om Hæderlighed og Ret til at nyde Kirkens Goder.

Det Forslag om Menighedsraad, som Kultusministeren ventelig forelægger straks i Samlingens Begyndelse, fortjener derfor den allerstørste Opmærksomhed af alle dem, der ønsker Kvinderne satte paa lige Fod med Mændene. Naar Sejren her er vunden vil den næste Skanse blive os meget lettere at tage. Det vil nemlig ikke ret vel kunne bestrides, at naar Kvinderne erklæres for jævnbjyrdige med Mændene i Sognets kirkelige Anliggender, saa maa de ogsaa, saafremt de fyldestgør de almindelige Forudsætninger for kommunal Valgret, være selvskrevne til at øve Indflydelse paa det almindelige verdslige Omraade.

Frisindede Rigsdagsvælgere og Rigsdagsmænd vilde slaa sig selv paa Munden ved her at fastholde Mandkønnets Forrettigheder. Enhver hæderlig, 25aarig, skatteydende Kvinde bør have Stemme ved Kommunalvalgene, og bør ogsaa — for at tage Skridtet helt ud — være valgbar.

Og derfra gaar Vejen til Rigsdagsvalgene. Værtsaa vaagne, I Kvindesagens Venner, i denne Samling, og glem ikke at holde baade Ministeren og Tingmændene til Ilden, naar Lovforslaget om Menighedsraad kommer frem for Regeringsbænken! forsøm ikke, I Kvinder, at tage de smaa Skridt, hvis I haaber en Gang at tage det store!

Den 5. Oktober.

Elisabeth Cady Stanton.

Ved Dagmar Hjort.

(Fortsat.)

Før vi forlod London var hele den amerikanske Delegation, omtrent 40 i Antal, indbudte til Middag hos Kvækeren Samuel Gurney. Han og hans Broder var paa den Tid de ledende Bankierer i London. Der var et halvt Dusin Vinglas ved hver Plads, men Abolitionisterne i de Tider hørte alle til Temperancebevægelsen, og da Flaskerne gik rundt, rystede de alle paa Hovedet og holdt Haanden over Glasset til Forbavselse for vore engelske Venner.

En af de mærkeligste Personligheder, vi traf paa, var Daniel O'Connell. Han kom først til London nogle Dage efter, at de kvindelige Delegerede var blevne afviste, men han sagde, at dersom han havde været tilstede, vilde han have taget Ordet for, at de skulde anerkendes.

O'Connell var en høj, kraftig, overordentlig smuk Mand og sikkert den største Taler, Irland har frembragt. Jeg saa ham ved det store indiske Møde i Exeter Hall, i hvilket nogle af de bedste Talere fra Frankrig, Amerika og England deltog. Der stod 6 Indfødte paa Tribunen,

som, da de ikke forstod noget af, hvad der blev sagt, forholdt sig tavse under hele Mødet. Men i det Øjeblik O'Connell begyndte at tale, var de lutter Opmærksomhed, bøjede sig frem og vogtede nøje paa enhver Bevægelse af ham. Man kunde næsten forstaa, hvad han sagde, af Mine-spillet i hans udtryksfulde Ansigt, af hans vidunderlige Bevægelser og hans hele Stilling. Da han var færdig, deltog de Indfødte i den almindelige Bifaldsstorm. Han havde hele Wendell Phillips Evne til at udslynge Spot og Anklage, og han kunde tillige tale med den dybeste Følelse.

Vi var i Dublin midt under Ophidselsen, da alle det undertrykte Folks Forhaabninger samlede sig om O'Connell. Folkets Begejstring for Unionens Opløsning var paa sit højeste. En Dag, da vi spiste til Middag hos »den store Befrier«, som han kaldtes, spurgte jeg ham, om han havde noget Haab om at faa Opløsningen gennemført. »Nej«, svarde han, »men det er altid god Politik at fordre det yderste, saa kan man altid være sikker paa at faa noget.« Kunde han have set 40 Aar frem i Tiden, vilde han have erfaret, at engelsk Graadighed og Egenkærlighed kan besejre enhver Politik, hvor vis og fremsynet den end er.

De successive Skridt, ved hvilke Irlands Handel er bleven ruineret, det religiøse Had i Folket stadig holdt i Live og Nationen undertrykt, udgør det mørkeste Blad i Englands Historie.

Fattigdommen i Irland paavirkede os pinligt. Tiggerne forfulgte os overalt, paa Gaderne og paa Landevejene. De krøb sammen paa Trinene foran Indgangsdøren og omringede vor Vogn, saa snart vi standsede. De knoklede Hænder, de indfaldne Øjne og den Taknemmelighed, de viste for hver Penny, de fik, yste os, at deres Lidelser ikke var paatagne. Den Fattigdom, jeg saa overalt i den gamle Verden, særlig i Irland, blev et pinligt Problem for mig, men jeg tilbageviste den Tanke, at Fattigdommen skulde være et nødvendigt Onde i det menneskelige Samfund, som altid har været og altid maa blive Fortvivlelsen, der havde sat sit Stempel paa deres Pander, fortalte om den Uret, de led. De, som var vante til at møde dette Syn, slog Tiggerne til Side, som om det var Fluor, men den, for hvem et saadant Syn er nyt, kan ikke saa let berolige sin Samvittighed. For Enhver, der nyder alle Livets Goder, er det naturligt at føle Andres Fattigdom hvilende paa sig som et personligt Ansvar. Naar Ens Medfølelse ikke er sløvet af en falsk Filosofi, føler man sin egen Overflod som en Anklage mod sig.

Mere end et halvt Aarhundrede er nu henrundet, siden jeg stod paa Irlands Jordbund og udgød Medlidenhedens Taarer over den Elenighed, jeg var Vidne til, og endnu er der ingen Forandring til det bedre kommen for dette ulykkelige Folk. Men Irlands Ødelæggelse maa henføres til andre Aarsager end Folkets Karakter og den katholske Religion. Historiens Kendsgerninger viser os, at engelsk Undertrykkelse er til-

strækkelig til at ødelægge enhver Nation.

Efter vor Hjemkomst besluttede min Mand at tage fat paa at studere Jura under min Faders Vejledning. Derved opnaaede jeg endnu at tilbringe to glade Aar under det fædrene Tag, optaget af at spadserere, ride og køre sammen med mine Søstre, som blev mig kærere end nogensinde nu, da jeg saa den uundgaaelige Skilsmisse, der ventede os i en nær Fremtid. Det var lykkelige og værdifulde Aar for mig. Jeg anvendte dem til at læse Jura, Historie og Nationaløkonomi og tog nu og da Del i Temperance- og Abolitionistmøder.

I Efteraaret 1843 fik min Mand Adgang til Skranken, og han begyndte nu at praktisere som Sagsfører i Boston. Jeg fik derved Lejlighed til at gøre mange Bekendtskaber i Bostons juridiske Verden og til at møde mange ædle Mænd og Kvinder blandt de Reformatorer, jeg havde beundret paa Afstand. Her traf jeg for første Gang Lydia Maria Child, Abby Kelly, Paulina Wright, Maria Chapman og hendes smukke Søstre, Theodore Parker, John Whittier, Emerson, Alcott, Pillsbury, Foster og Fr. Douglass, og jeg var en hyppig Gæst i Garrisons Hus.

(Fortsættes.)

Rigsdagen.

Atter er Rigsdagen samlet; denne Gang aabnet med Pomp og Pragt af Kongen selv. De to lovgivende Faktorer, Kongen og Rigsdagen, har ønsket, at hele Nationen skal vide, at man samles i en fælles Forstaaelse af, at vi — efter de mange Aars golde og trælsomme Rigsdagsvirksomhed, — nu tager fat under Former og Forhold, der berettiger til at vente en Samling, hvor der kan lovgives og arbejdes i Overensstemmelse med Folkets Flertal, det vil sige: at Lovene bliver i Samklang med Tidens Tarv og Udvikling.

Under saadanne Forhold har vi Kvinder sikkert Grund til at vente, at man vil begynde paa at skaffe os en mere ligelig Retsstilling med Mændene, end Tilfældet hidtil har været og endnu er.

Konsejlspræsidenten har antydnet, i hvilken Retning man vil gaa, da han offentlig udtalte, at Kvindernes kommunale Valgret og Valgbarhed var et af de Spørgsmaal, som Venstreministeriet haabede at kunne gennemføre.

Og vi haaber, at D'Hrr. i Rigsdagen og Ministeriet vil indse, at en saadan Reform er mindst lige saa vigtig som en Skattereform eller en Retsreform.

L. N.

Litteratur.

Augusta Carit Etlar: **Smugleren.** Romantisk Fortælling fra forrige Aarhundrede. Hagerups Forlag. 200 Sider.

Man forstaaer egentlig ikke, hvad gamle Brosbøll har tænkt sig ved at testamentere sin Hustru sit Forfatternavn med Ret til fortsat Produktion under dette, thi enten har Fruen litterære Evner, og da skulde disse vel kunne skabe hende et Navn selve, eller ogsaa har hun det ikke, og saa kan al Verdens berømte Navne ikke hjælpe hende.

Den foreliggende Bog er efter vor Mening uden litterær Værdi. Børn vil kede sig over den, Voksne le, og Apollon vil græde. — Af Fablen i Bogen kunde der godt være lavet en spændende Fortælling; men det Forsøg, Fru Carit Etlar gør herpaa, er højst mislykket. Ikke fordi Ingredienserne mangler. Her er en Helt; som antages for Anfører af en Forbryderbande — endog af denne selv — og tilsidst viser sig at være den ædle Ridder uden Frygt og Dadel, men som blot har paataget sig en Vens Skyld for Vekselfalsk og Mord for at redde dennes Familie fra Ruin. Her er en i Hovedstaden fejret Skuespillerinde af vidunderlig dejlig Ydre og det rene Hjerte, der kun længes efter at kaste sig i Armene paa den udkregnede Skurk, som hun trods alt elsker — som hun oven i Købet har ladet sig vie til, men er flygtet fra paa selve Bryllupsaften, saa hun optræder som det interessanteste af alt — den uberørte Frue. Her er en i sammes Dejlighed forelsket Lord Seymour, — den snedige londoniske Opdagelsesbetjent, Mr. Trimbury, den fordragne Toldkrydserkaptein osv. osv.

Men, — man har en Følelse af at være paa et Dukketheater, hvor de optrædende Figurer føres frem paa Scenen af en klunnet Haand, saaderes Stillinger indbyrdes saavel som til Publikum bliver ret tilfældige, hvad der unægtelig ikke bidrager til at bevare Illusionen af det virkelige Liv.

Hertil kommer Forfatterindens guddommelige Romanstil. Hvad mener man om Sætninger som: »Marpuisen gjorde en bred, gratiøs Svingning med sin Vifte og syntes at ville lade Emnet falde«, eller: »Helen havde gennemlevet utallige af Hjærtets Kildespring, Geniernes Sejr over Livet og Dødens Sejr over Genierne«, og: »udenfor straaledes Maanen lige blid, lige kold og forlenede som sædvanlig alt i Naturen den stærkeste Glans nærmest dens egen Slagskygge«. — Mon Forfatterinden véd, at Maanens egen Slagskygge kun falder paa Jorden under en Solformørkelse?

Undertiden er der end ikke Mening i Sætningerne: »Dens (Kunstens) fulde Bægre var saa ofte i hendes Roller førte til hendes Læber. Naar saa Kampen, Savnet, Lidelsen, Sejren var fremstillet og tilende (!), blev alt, hvad hun vandt, kun Skueretter — for Andre.« — Naar Forfatterinden ikke havde tilføjet: »for Andre«, vilde

De tre Kys.

En liden Beretelse

af

Anthony Hope.

(Fortsat.)

Marquis'en sprang op og gik saa nær hen til Prinsessen, at de grønne Blade, bag hvilke hun gemte sig, berørte hans Ansigt. Solens Straaler faldt paa hendes Ansigt og farvede hendes Kinder ganske røde, — eller maaske Aarsagen til deres dybe Farve var en anden. Aftenen var tyst og stille, ikke en Lyd hørtes i Skoven.

»Jeg kan ikke tro, I tilgiver mig, min Forseelse var saa stor,« sagde han.

»Det var den, men alligevel tilgiver jeg!«

»Jeg tør ikke tro det!«

»Jeg kan ej gøre mere end sige, at jeg tilgiver, og at vi skal søge at glemme.«

»Ved Himlen, nej,« hviskede han;

»dersom jeg skal glemme for at faa Tilgivelse, saa vil jeg hellere mindes.«

Han syntes at høre en dæmpet Latter bag Løvet.

»Saa skal jeg glemme og I faa Tilgivelse,« svarede hun.

»Et Tegn paa Eders Tilgivelse — ellers maa jeg, ved min Ære, dø!«

Han bøjede sig ned for at tage Dolken op. Et Øjebliks Taushed, saa sagde Osra.

»Jeg ønsker, jeg aldrig var kommen hid!«

Grenen bøjedes hurtigt ned; da den svippede op igen, berørte dens Blade Marquis'ens Kind; han lo højt af Glæde.

»Der var noget, som rørte ved min Kind,« sagde han.

»Det maa have været et Blad,« svarede hun.

»Ja — et Blad af Livets Træ,« hviskede han.

De steg til Hest og red tilbage gennem Skoven. Vejen ud havde Prinsessen tilbagelagt paa en Time; de var to Timer om at vende tilbage.

Da de var tæt ved Slottet, kom

Prins Rudolph dem imøde og raabte:

»Hvis I sætter Pris paa Eders Liv og Frihed, Hr. Marquis, er her intet Øjeblik at spille.«

Derpaa fortalte han, at Kammerjomfruen havde angivet Marquis'ens Forræderi til Kongen, som var paa Jagt i Nærheden.

»En af mine Kavalerer,« fortsatte han, »kom ridende hertil og fortalte, at om en Time er Vagten her, og faar Kongen fat i Eder, bliver I hængt, saa vist, som jeg hedder Rudolph.«

Prinsessen blev ligbleg, men Marquis'en svarede stolt:

»Jeg er Adelsmand og Kongen af Frankrigs Undersaat, Kongen vover ikke at hænge mig.«

»Menneske,« udbrød Rudolph, »Kongen hænger Jer først og tænker bagefter over Følgerne. Jeg vil ikke se Jer hængt for saadan en Bagatels Skyld, hurtigt, kom med ind og tag en Tjeners Dragt paa!«

Da Prinsen og Marquis'en kom ud igen, var Mørket indtraadt. Hestene var parate og tæt ved dem stod Prinsessen.

»Til Hest!« raabte Prinsen, »maaske kan vi undgaa dem.«

Marquis'en tøvede, han syntes ikke rigtig om at flygte. Pludselig udbrød Prinsessen:

»Se, se der! Jeg ser Kongens Mænd, der har naat Toppen af Bakken, komme hid!«

Rudolph kastede sig paa sin Hest: »Hurtig, Marquis, det gælder Jert Liv!«

Tøvende vilde Marquis'en stige til Hest, da Prinsessen hastigt skyndte sig hen til sin Broder, tog hans Haand og sagde:

»Hr. Marquis, jeg tilgiver Jer, Farvel!«

Prins Rudolph stirrede paa hende uden at forstaa hende. Hun skyndte sig hen til Marquis'en, slog Armen om hans Hals og sagde:

»Farvel, kære Broder, Gud beskytte Dig; se vel til, at intet ondt hænder min Ven, Marquis'en!«

Og hun trykkede et inderligt Kys paa hans Kind.

Prinsen brast i Latter, men sagde Intet. Marquis'en sprang til Hest og de red hastigt bort.